

НЕЗАВИСИМ ЖИВОТ

МАЛКИЯТ ЧАСТЕН БИЗНЕС – ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО ДА БЪДЕШ НЕЗАВИСИМ

Когато се роди идеята за тема на този брой, ми беше много трудно да определя какво точно да включа в него, за да бъдем максимално полезни за онези от вас, които са решили да се занимават със свой бизнес. Успешният бизнес зависи от толкова много неща, които е невъзможно да бъдат представени дори в десет броя на „Независим живот“. Но основното е да има желание за независимост, вяра в успеха, умение да се поемат рискове и предизвикателства – и всичко това да стане начин на живот. Бизнесът изисква гъвкавост, проучване на пазара – на търсенето и предлагането, непрекъснато наблюдение на конкуренцията и готовност за адекватно и навременно реагиране. Това изисква много идейност, свързана с умението винаги да си готов да предложиш нещо различно, нещо ново – било като качество и вид на продукта (на цялостния му дизайн или само на опаковката и т. н.).

Миналото лято срещнах едно младо семейство, което прекарваше ваканцията си на морето. Съпругът, монтьор по професия, беше претърпял трудова злополука и беше получил парализа на краката. Това обаче не пречеше те да бъдат една от най-щурите двойки на плажа. Вместо да си губят времето, превръщайки факта на злополуката в основен житейски проблем, те, вероятно ръководени от максимата, че животът не се лекува, а се управлява, бяха намерили най-добрия начин да продължат да бъдат независими. Чрез собствения семеен бизнес, който ръководеха много професионално, можеха да живеят живота си, както намерят за добре.

Когато решили да опитат със свой бизнес, имали само най-обща представа – идеята за това какво искат да правят и как да го постигнат. А идеята им била стара и на пръв поглед дори не особено оригинална – производство на безалкохолни напитки. Добре, но как да правиш бизнес с нещо, което е толкова известно и което отдавна е приоритет не само на малки фирми, но и на световни компании като „Кока – кола“ и „Пепси“? Това, вместо да ги откаже, ги амбицирало още повече, защото вярвали в себе си и обичали предизвикателствата. (А какво по-голямо предизвикателство от това да бъдеш предприемчив!) В случая само им трябвало нещо наистина различно и печелившо. И един ден, докато пиели чай, се родила мисълта за „билконада“ – студен чай от билки или плодове, приготвен с минерална вода. И решили, че рискът си заслужава. А рискът наистина си е струвал, защото (аз самата се убедих в качеството на продукта) по времето на нашето запознанство напитките им вече бяха хит сред летовниците.

Вероятно много от вас си мислят за тази история като за едно прекрасно изключение.

Защо обаче тези изключения да не стават все повече и повече? Първата стъпка е да повярваме в себе си, да покажем на света, че можем и знаем, да заявим ясно, че искаме да управляваме сами живота си. Сигурна съм, че можем да го направим – ако го пожелаем!

Валентина Воденичарова

ВАЖНО!!!

От 10 май офисът на ЦНЖ от ул. „Бузлуджа“ №43 се премести, което ще рече и редакционното екипче на „Независим живот“.
Нашият нов адрес е: София 1463, ул. „Гургулят“ № 2.

Периодично издание на Център за независим живот – София ● Разпространява се безплатно

ТЕМА НА СЛЕДВАЩИЯ БРОЙ

5 МАЙ – СЛЕД 5 ГОДИНИ

ВИЕ СТЕ НА ХОД...

Здравейте!

Благодаря ви за бюлетина и другите материали, които получавам от Центъра, чрез тях успях да се запозная в общи линии с дейността ви. Без да ви лаская, смея да твърдя, че бихте могли да промените мисленето на хората с увреждания, в смисъл, самите те да започнат да гледат на себе си с дружи очи, а не подценявайки се и самосъжалявайки се. Хората ще ни приемат така, както ние се покажем пред тях... Много усилия трябва

да се положат, дълъг път трябва да се извърви, докато съзнанието и оттам отношението на обществото към нас се промени. Но най-важното е, че началото е поставено и благодарение на дейността ви нещата ще се променят към по-добро. Радвам се, че все още в родината ни има личности като вас – интелигентни, борбени, жизнени и вярващи в по-доброто бъдеще.

Наслука! Очаквам с нетърпение следващото издание на бюлетина.

С усмивка: Милена Петрова, гр. Белене

НАШИТЕ ДОБРОВОЛЦИ!

Момичето, с което ще ви срещнем днес, е до нас винаги, когато се нуждаем от подкрепа и помощ за какво ли не. Тя е Вили – умна, отговорна, чаровна и... срамежливо усмихната. С голяма готовност се отзова на поканата ми да се представи пред вас в нашия бюлетин.

– Какво те кара да идваш толкова често при нас?

– Възможността да бъда полезна и да осъществявам контакти с най-различни хора ме кара да идвам в Центъра винаги, когато мога. Чувствам се пълноценна.

– Какво най-често те въодушевява?

– Въодушевява ме всичко. От усмивката на един човек до идеята за самото съществуване на цялата вселена.

– А какво е в състояние да те отегчи до смърт?

– Няма такова нещо. Аз съм на принципа, че каквото и да правиш, важното е да се забавляваш, да направиш интересен живота си.

– Кои са най-важните неща за теб в момента?

– На първо място са здравето, семейството и приятелите, но в момента е училището – ако в училище всичко е наред, то и всичко около него ще е ОК.

– Доброволчеството все още не е достатъчно популярна и предпочитана форма за изява у нас. Защо това е така и какво всъщност означава да бъдеш доброволец?

– Да си доброволец не значи само да участваш доброволно в работата на някоя организация, а и да влагаш чувства в това, което правиш, да желаш да го правиш заради себе си, а не заради това как ще те възприемат другите. Доброволната дейност в България не е и няма скоро да бъде популярна и предпочитана. Моите връстници са незаинтересувани, без всякакви амбиции и обикновено намират смисъл в това да стоят всеки ден на едно и също място с едни и същи хора, да говорят за едни и същи неща и да се разнаобразяват с пушенето на трева – нещо много популярно в момента. Мислят си, че се забавляват, но всъщност не се развиват и затъпяват. Много малко са младите хора, които намират смисъл в доброволчеството. Но, надявам се, един ден тази дейност да бъде предпочитана и ценена истински.

Интервюто взе Ваня.

РЕДАКТОРСКИ РАЗМИСЛИ

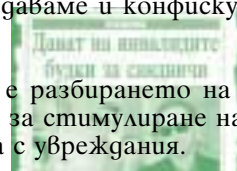

През погледа на Валя

Под интеграция и трудова заетост на хората с увреждания май всеки разбира различни неща. Но най-много объркват някои държавници, които мислят за интеграцията като за пожелание/заръка за „по-човешко отношение към инвалидите“ („Премиерът ще заръча на чиновниците от цялата държавна администрация по човешко отношение към

инвалидите.“ – Иван Нейков за изявлението на Иван Костов на среща със съюзите на инвалидите, глухите и слепите), а за трудовата заетост като за раздаване на сандвичи, пардон, будки за сандвичи, в които дори ни позволяват да продаваме и конфискувани акцизни стоки.

Вероятно това е разбирането на нашите политически мъже за стимулиране на малкия бизнес сред хората с увреждания.

Phare

Финансирано от програма ФАР-Лиен на Европейския съюз и Новиб
Financed by the PHARE-LIEN Programme of the European Union and Novib

Novib

Издател: Център за независим живот – София

Адрес: София 1463, ул. Гургулят № 2

тел./факс: (02) 954 98 92, e-mail: cil@aster.net

Главен редактор: Валентина Воденичарова

Фотограф: Васил Янин

Графичен дизайн, предпечат и печат: Офис Маркет ЕООД

Тираж 800. Разпространява се безплатно.

МАЛКИЯТ ЧАСТЕН БИЗНЕС – ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО ДА БЪДЕШ НЕЗАВИСИМ

ЗА ДА УСПЕЕШ, ТРЯБВА ДА ВЯРВАШ

Вярата в собствените сили и възможности е качество на духа. Това качество не е просто и само даденост – то се създава, отглежда и развива от личността, която е твърдо решена да не бъде жертва на обстоятелствата, а творец на собствения си живот. Силата да вярваш в успеха си е еднакво нужна и в личната, и в професионалната сфера. Когато говорим за малкия частен бизнес, трябва да започнем именно с това – ако собствениците и мениджърите на малките фирми искат да успеят със своите предприемачески идеи, то те трябва да вложат в тези идеи цялата си човешка енергия, целенасочена мисъл, положителни емоции и вяра в крайния успех на начинанието. Само тогава идеите ще се превърнат в продуктивен бизнес, носещ печалба и генериращ капитал.

Положителният тип мислене при оформяне на бизнес идеята трябва да бъде подкрепен и с положителни емоции. Те са тези, които подпомагат мисловния процес – освобождават го от ограниченията на навиците и схематичния подход, даряват му волност и широта на погледа, зареждат го с радостта от предчувствието за успех – и по този начин правят успеха наистина възможен.

Какво е нужно, за да се роди и заработи една частна фирма? Това всъщност са идеите, мо-

тивиращи към действия, които задължително ще доведат до положителни резултати и успешна реализация на начинанието.

Успехът на една бизнес идея зависи от:

– умението неотклонно и търпеливо да се преследва поставената цел;

– яснотата и конкретността, с които тези цели са формулирани;

– увереността, с която се върви по пътя на нейното осъществяване;

– мотивираността, която съпътства нейното реализиране.

Обратното – липсата на мотивация, страхът, съмненията и отсъствието на конкретни цели – неминуемо ще доведе до невъзможността предприемаческата бизнес-идея да бъде гарантирана и в крайна сметка – осъществена.

И като обобщение на казаното дотук – богатството в бизнеса зависи изключително много от богатството на идеите, които са породили този бизнес. За да успееш, трябва да вярваш в себе си, а в себе си вярва свободният и осъзнал качества си човек. Такъв човек цени способностите си и иска да ги види реализирани. Той знае в какво може да разчита на себе си и в какво трябва да потърси външно съдействие. Яснотата по отношение на възможностите и решимостта те да бъдат използвани в името на собствената независимост и просперитет са достатъчна гаранция за едно успешно бизнес-начинание.

Деян Дойков

*Водец на обучителната програма
„Как да започна собствен бизнес?“*

към Център за независим живот – София

Всяка идея, колкото и странна да е тя, може да се превърне в страхотен бизнес. Превърнете и вашата щура идея в доходоносна практика.

Анкета Анкета Анкета Анкета Анкета Анкета Анкета Анкета Анкета Анкета Анкета

Уважаеми читателю,

Напомняме ти, че в приложението на брой 3 на нашето бюлетинче отправихме към теб въпроси, на които смятаме, че е важно всеки от нас да има отговор.

Затова отново предлагаме на твоето внимание нашата блиц-анкета.

- *Какво държавата може и трябва да направи за мен и защо?*
- *Какво мога да направя аз, за да има обществото реална представа за моите потребности?*
- *Защо ми е необходимо да имам равни шансове и възможности?*
- *Придобривките и привилегиите, които ползвам, какво ми носят / какво компенсират?*
- *Какво мога да направя, за да се чувствам удовлетворен от живота си?*

Най-интересните отговори ще бъдат публикувани на страниците на Независим живот.

РАБОТОДАТЕЛ

1. Име: Венета Кръстева.
2. Професия, дейност: счетоводител, шеф на една от двете семейни фирми – за счетоводни и компютърни услуги.
3. Хоби: цветята и животинките.
4. Домашен любимец: пуделът Доги и котката Маца.
5. Девиз в живота: Няма невъзможни неща.
6. Мечта в живота: Всеки да намери своето щастие.
7. Непоносимост към: простотията, арогантността, бюрокрацията.

– *Какво си работила, преди да се захванеш със собствен бизнес?*

– Най-дълго работих като счетоводител в завод за каучукови изделия „Зебра“ – седем години. След това смених доста места. Последната ми работа беше в администрацията на община „Надежда“.

– *За теб какво точно означава интегрирана работна среда?*

– Означава нормална работна среда – средата, в която работех и в която работят обикновено хората, в това число и хората с увреждания... или поне така би трябвало да бъде...

– *В тази насока какво трябва да направи държавата?*

– Трябва да се промени начинът на мислене на управниците, държавата трябва да създаде възможност хората с увреждания да получат качествено образование, за да имат добра квалификация и да се реализират на пазара на труда. Ако човекът е добре подготвен, ще бъде търсен и ще се реализира. Освен това във фирмите трябва да има психолози, които да помогнат на човека по-бързо да се адаптира към общата среда.

– *Какво можем ние самите да направим, за да се интегрираме в обществото?*

– Най-вече трябва да бъдем силни, да търсим и отстояваме правата си и да имаме самочувствието на пълноценни граждани.

Аз самата се абстрахирах от това, че не мога да тичам, наблегнах на другите си качества, на възможностите си и успех да се реализирам не само като добър професионалист, но и като съпруга и майка. Имам два прекрасни сина и мисля, че съм постигнала почти всичко в този живот. Мога да кажа, че съм една щастлива жена.

– *Чувствала ли си се по някакъв начин дискриминирана заради увреждането?*

– Спомням си конкретна случка, в която се почувствах много обидена. Преди 17 години – малкият ми син още беше бебе – тряб-

ваше да отида да си извадя медицинско и да си презаверя шофьорската книжка. Чаках на опашка в една поликлиника, човекът пред мен ми отстъпи място, защото куцам, точно така се изрази. Аз казах, че не това е проблемът, а че бързам, защото съм оставила бебето си вкъщи и се притеснявам. Медицинската служителка ме погледна и каза: „Хм... бебе, куца, па и кола ще кара!“. Игеше ми да я ударя с нещо, но само ѝ отговорих, че карам кола от десет години и се гордея, че имам две деца, гордея се, че мога да ги гледам, гордея се, че карам кола... ако можех, и самолет щях да карам.

– *Фирмата ви съществува само от няколко години – как се решихте в тези трудни условия да приемете предизвикателството на малкия частен бизнес?*

– Фирмите са две – една на мое име и една на съпруга ми, така че и двамата сме шефове. От последната си работа в община „Надежда“ бях отвлечена – най-вече от бюрокрацията – и напуснах. Когато съкратиха и Цецо, вече сериозно решихме да се заемем със семеен бизнес. Първо опитахме с търговия, но нищо не излезе, защото и двамата не сме търговци – за това се иска нюх, дори атрактивност. След това постепенно започнахме с машинописни услуги, а после реших да разширим дейността и със счетоводни услуги, макар че ме беше страх, защото това, което съм правила като счетоводител, е съвсем различно от това в момента. Уча се в крачка и мисля, че се справям – в момента работим с около 50 фирми, търсят ни, полезни сме им, което означава, че си вършим добре работата.

– *Какво е усещането сам да си бъдеш господар?*

– Хубаво е. Е, понякога ми писва, когато на вратата постоянно се звъни, но, разбира се, е чудесно. А нали и двамата сме шефове – не се караме, пием си кафето заедно, работим, помагаме си... Съвсем интегрирана семейна работна среда.

РАБОТНИК

1. Име: Цветан Кръстев.
2. Професия, дейност: електротехник, шеф на другата семейна фирма – за машинописни услуги.
3. Хоби: нищо определено.
4. Домашен любимец: семейните любимци Доги и Маца.
5. Девиз в живота: Работата и пак работата.
6. Мечта в живота: Светът да стане по-добър.
7. Непоносимост към: гаврата с хората, към лошотията, която ни заобикаля.

– Кога за първи път ви мина мисълта да се захванете със собствен бизнес?

– Когато в завода, в който работех, започнаха съкращения, с жена ми сериозно започнахме да обмисляме възможностите за някакъв наш си бизнес.

– В България какво е малкият бизнес – предизвикателство? Или нещо друго?

– Предизвикателство е, разбира се, и то голямо предизвикателство, но ние решихме да го приемем и мисля, че наистина си струваше. Сега сме независими, печелим достатъчно, че да можем да покриваме разходите си и да издържаме децата си (единият все още е ученик).

– Защо все пак предпочете семейния бизнес? Ти имаш добра квалификация и вероятно можеше да си намериш работа и на друго място?

– Така сам съм си господар, работя за себе си и съм доволен от това, което правя. Преди време, когато търсех работа в една фирма, ме отпратиха, защото не съм бил представителен. Попитах какво ще рече това, а те директно заявиха, че трябва да съм без недъг, да не накуцвам, т.е. да съм здрав.

– Какви трябва да бъдат стимулите в сферата на малкия бизнес?

– Изобщо не знам за стимули, но поне да не се пречи. Бумагите трябва да са по-малко, администрацията е много тромава, да не говорим за данъците, които за повечето малки фирми са непосилни. Мисля си, че може да се направи нещо на местно ниво – общината да дава с предимство помещения под наем на хора с увреждания, които искат да развиват свой бизнес.

– Какво губят и какво печелят хората, работещи в специализирани предприятия?

– Губят това, че не могат да израстват професионално, да се развиват. Жена ми работи известно време в такова предприятие, единственото улеснение беше, че работеше вкъщи и имаше възможност да си гледа бебето. Всъщност това беше причината да започне работа там.

– По-конкретно каква работа извършвате?

– Лепеше пликове и правеше мартеници. В подобни предприятия можеш единствено да си общ работник, административните постове, които бяха и по-високо платени, се заемаха от здрави. Изкарвах се някакви пари – жълти стотинки, разбира се, но все пак... Аз лично никога не бих отишъл в такова предприятие.

– Какво можем да направим самите ние, по какъв начин можем да защитим правото си да работим в обща среда?

– Трябва да се опитваме да променим мисленето на хората, самите ние трябва да работим върху това.

– А как би могло да стане, по какъв начин?

– Трябва да ни виждат все повече и повече, трябва да говорим за това, че можем, че не сме второ качество, да показваме непрекъснато качества и способностите си, да виждат, че сме полезни на самите нас, а и на обществото като цяло. Активността ни в тази посока трябва да е постоянна.

Интервюто за вас взе Валя.

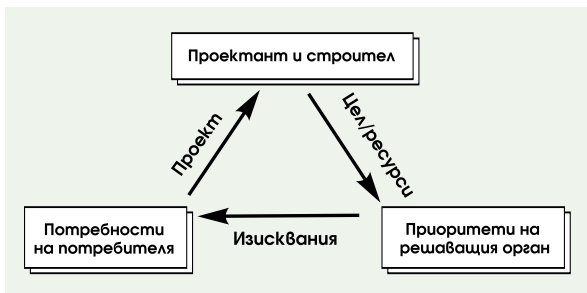

ДОСТЪПНИТЕ УЛИЦИ НА ШВЕЦИЯ

Независим живот за хората с увреждания означава равни права и равни стартови възможности, пълен достъп до обществения живот. За да бъде той осъществим, са необходими множество фактори – и първият от тях е достъпната архитектурна среда. Това означава човек да учи, да работи, да се придвижва безпрепятствено, да ходи на кино и на театър, т.е. да може да влезе в училището с патерици или с инвалидна количка, да се качи в автобуса с инвалидна количка, за да стигне до офиса си, да влезе в общината и да се качи до етаж на данъчната служба, за да си плати данъците. Това за нашите условия звучи фантастично, но в Европа отдавна вече е практика. В областта на достъпната архитектура за всички Швеция е направила най-много за своите граждани. В Швеция, чието население е почти колкото населението на България, периодично се прави статистика за хората с различни ограничения (сензорни, физически и др.) в придвижването им.

Създаден е механизъм за постигане на об-

щите цели, а именно свободният достъп на всички граждани.

Установяват се потребностите на потребителя и приоритетите на решаващия орган. Всичко това има своята законова основа, а то-

2. Цели и методи на работа
Настоящата глава отговаря на въпросите по какъв начин и защо Управленията за улиците и пътищата (в Швеция това са държавните органи, вземащи решения за изграждане и промяна на пространствата) адаптират уличната среда към нуждите на потребителите. Ще разберете и по какъв начин може да се използва информацията от книгата „Улици за всички“ в процеса на вземане на решения и планиране на архитектурната, в частност уличната, градска среда.

За да се илюстрира разликата между универсално планираната среда, където всеки е взет под внимание, и традиционно планираната градска среда, налага се накратко да бъдат изложени основните полагашите им концепции.

Улици за всички – норми за проектиране, които дават възможност на групите, описани в настоящата публикация, да се придвижват от едно място на друго.

Улици за някои хора – норми за проектиране, в основата на които стои човек без функционални увреждания. Изградените по тези норми улични пространства са неизползваеми за значителна част от населението и ограничават придвижването му от едно място на друго.

2.1. Отговорност на общините
Отговорността на общинските власти за благосъстоянието на жителите на общините и безпрепятствения им физически достъп до социалните служби, обществените сгради и пр. се базира от една страна на законите, от които на първо място е Законът за планиране и строителство и разпоредбите, задължаващи общините да осъществяват определени дейности. Освен това, общините, осъществяват своята отговорност, разработват и осъществяват собствени програми за достъпност, разпоредбите, които са утвърдили програми за хората с увреждания, в които са заложили задачите за реализиране на достъпността на публичните пространства.

ва са законът за социално обслужване, в който се казва „социалното обслужване на обществото... трябва да осигурява на хората икономическа и социална сигурност, равенство в условията на живот и активно участие в социалния живот“ (ЗСО, чл. 1), и законът за планиране и строителство (ЗПС) и създадените към него правила за ново строителство. Ролите и отговорностите са ясно разпределени и това максимално улеснява процеса. Предлагаме ви кратък откъс от преводния материал УЛИЦИ ЗА ВСИЧКИ* на Р. Йохансон, който се използва от шведските власти като източник на информация при планиране и вземане на решения, касаещи общественото улично пространство.

*Преводът на книгата „Улици за всички“ е на ваше разположение в офиса на Център за независим живот – София, ул. „Гургулят“ №2.

ОБУЧЕНИЕ: КАК ДА ЗАПОЧНА СОБСТВЕН БИЗНЕС

Пролетната умора не може да бъде причина да ви оставим без поредната порция интересни новини от Консултантския център. Днес „жуженето“ идва от една модерна и популярна, но доста рискована и предизвикателна област, наречена малък частен бизнес. Поводът – приключващото вече обучение „Как да започна собствен бизнес“. Лично аз в началото имах известни притеснения за активността и броя на желаещите да се запишат за този курс. Оказа се, че инициативните и амбициозни бизнес-хора са толкова много, че ще се наложи някои от тях да изчакат до евентуалното следващо обучение. Във време на масова безработица не само за хората с увреждания, едно трудно, но примамливо решение на проблема с трудова заетост е създаването на собствен бизнес. Пари, контакти, знания, умения, връзки... необходими са толкова много условия, та резултатът да бъде ефективен и успешен. Е, да, нищо не идва без усилия, енергия и активно лично участие. Изглежда трудничко обаче, когато нещата не зависят само от индивидуалната воля. Това, което решихме, че можем да направим, е да попроменим малко поговорката „Пари ми дай, акъл не ми трябва“, като предложим курс за знания, от които могат да се родят интересни „акъли“... които пък, претворени в умения, може да докарат и пари.

Доколко и какво направихме и беше ли то полезно – ето „тежката“ дума на някои от участниците в самия курс:

Светла Николова: Независима, с малък бизнес – това е чудесно! А ако има кой да ти помогне да систематизираш идеите си, да попълниш знанията, които имаш, това улеснява задачата. Това е и мотивът, който ме накара да се запиша в петмесечния курс, организиран от Центъра. Теоретично получих знания, които достъпно и логично ме въведоха в спецификата на малкия бизнес. Би трябвало да има предвидено време и за практически занятия – имам предвид евентуален втори модул, който да бъде най-вече с практическа насоченост.

Живодар Жишев: Доволен съм от курса. Харесват ми метода и начина, по който бяха изложени нещата от Деян. Получихме познания по елементарна икономическа култура. Бих се радвал, ако курсът продължи. Това, което усво-

ихме, беше по-теоретично, и предлагам, ако има втора част, тя да бъде по-практически насочена. Съжалявам, че много от хората бяха несериозни, което говори лошо за нас самите.

Ангел Григоров: Курсът е много добър като даване на начални теоретични знания. Като часове е достатъчен, но е много разкъсан във времето. По-добре би било обучението да бъде в рамките на 1 месец. Практическата подготовка е добре да се организира в бизнес – информационен клуб, в който:

1. Да се консултират и обсъждат идеите, бизнес-плановите и проектите;

2. Да се направи библиотека от закони, наредби и правила за организиране и водене на бизнес, да се привлечат консултанти и лектори по отделни теми за практическо усвояване;

3. Да се създадат връзки с кредитни институции и да се привлекат

техни консултанти, които да разяснят на хората конкретните условия за финансиране от тяхна страна;

4. Да се създадат връзки със Столична община и районите и да се привлекат лектори, които да разяснят условията за подпомагане на бизнеса на хора с увреждания, да има обратна връзка от ЦНЖ за възможните начини за усвояване на средствата от предприемачествения фонд-ве към Европейския съюз.

Петър Дагански: Като човек, незапознат с тази материя, за мен курсът беше много полезен – и за това, което искам да правя, и за обща култура. Научих откъде и как да черпя информация за това, което ме интересува. Беше ми полезно да разбера как да си потърся счетоводител, да науча начините за писане на бизнес-план... полезно ми беше и общуването с хората в курса.

Константин Манолов: Курсът беше крайно необходим, полезен и интересен, тъй като под ръководството на г-н Дойков придобихме основни знания по предприемачество. Надявам се хората от ЦНЖ по-често да организират подобни курсове, понеже в днешното информационно ежедневие е необходимо човек да усвоява максимум знания.

Страницата подготви Ваня.

ПРЕДИ... СЕГА... ПОСЛЕ

ПРЕДИ

На 10 март 2000 г. по инициатива на хора с физически увреждания, Център за независим живот – София организира среща с Управителния съвет на фонд „Рехабилитация и социална интеграция“ (ФРСИ). Срещата е част от проект „Работни места за хора с увреждания“, финансиран от Програма ФАР – Лиен на Европейския съюз и НОВИБ. Основната дискуссия се съсредоточи върху това какви програми има фондът, които да стимулират интегрираната заетост, има ли някаква стратегия за бъдещето и докъде се простират възможностите му в тази насока. Стана ясно, че ФРСИ субсидира предприятия от типа на кооперациите за инвалиди, но не и целенасочени програми за заетост в обща тругова среда, а правомощията и дейността му се свеждат до разпределянето на пари за закупуване на технически средства и консумативи.

Поредният опит за повишаване на чувствителността, за постигане на реален диалог с представителите на държавната власт, не се оказа съвсем успешен. От друга страна, самата среща говори вече за повишаване на гражданската ни отговорност, желание за

по-активно участие и сътрудничество в усилията на правителството за създаване на условия за независим и достоен живот на всички български граждани, включително и на хората с увреждания.

Организацията на семинара в Банка на тема „Независим живот“, проведена на 18 и 19 март, беше перфектна, но опасенията, които имахме, се оправдаха. Философията за независим живот е нова за журналистите, които учудващо трудно приемат различната гледна точка. За пореден път се убедихме, че промяната в мисленето изисква много усилия и време. В тази връзка в момента обсъждаме предложението на кабелна телевизия „Центрум груп“ за седмично 30-минутно предаване за хора с увреждания. За точния ден и часа на излъчване – очаквайте включване!

На 12 април в хотел „Родина“ проведохме втората поред работна среща по проблемите на заетостта на тема „Заетостта на хората с увреждания – нашето участие в преговорите с институциите“. Отново направихме проверка на нашата активност, на възможността ни да комуникираме с институциите, да изискваме и настояваме проблемите, свързани със заетостта на хората с увреждания,

да бъдат решени. Изводите – необходима ни е повече активност, инициативност, увереност и постоянство в отстояването на позициите ни.

СЕГА

Информираме, обучаваме, консултираме, готвим се за 5 май – Международния ден за протест на хората с увреждания.

ПОСЛЕ

Най-близкото после е пети май, денят, в който ще протестираме – защото искаме да сме участници в собствената си лична история, защото знаем от какво се нуждаем и знаем, че имаме право да го изискваме. Ще бъдем заедно, нали? За повече информация, звънете на познатите телефони.

А след това на 11 май ще организираме конференция на тема „Достъпна архитектурна среда“ на която сме поканили изтъкнати архитекти, строителни фирми, инвеститори. В тази връзка ще се проведе конкурс на студенти по архитектура за изработване на проект за достъпност на сградата на УАСГ.

На 19 май ще се проведе третата среща по проект „Работни места за хора с увреждания“ с институциите, имащи отношение по проблемите със заетостта на хората с увреждания.

ПОЛЕЗНИ ЧЕТИВА

ООН – Стандартни правила за равнопоставеност и равни шансове за хората с увреждания

Второто издание е с нов оригинален дизайн. Опитвахме се да съчетаем изключително полезната информация с приятен вид на книгата. Разпространява се безплатно в офиса на Центъра.

Универсалните решения

Принципите за универсално решение ще ви запознаят с една нова философия, която трябва да се прилага при проекти-

рането на сгради и инфраструктурни обекти. Тези принципи отхвърлят разделянето на хората на стандартни и нестандартни. Целта е да се осигури физическа среда, която е удобна, безопасна, подпомагаща и приятна за ползване от всички, включително и от хората с увреждания.

Разпространява се безплатно в офиса на Центъра.

МИЛЕНИУМ.

Наръчник за достъп

Изданието е на Международната организация на хората с увреждания – Ко-

митет на Европейския съюз (DPI-EUC), а у нас се появи поради инициативността на екипа на Националния център за социална рехабилитация. Конкретният повод за написването на книгата е честването на новото хилядолетие – как то да бъде замислено, планирано и реализирано така, че да бъде осигурен безпроблемен достъп за всички, включително хората с различни видове увреждания. Ценността на книгата се увеличава от това, че може да бъде успешно използвана като наръчник за достъп и във всяка друга ситуация.

Разпространява се безплатно в бюрата на НЦСР в София, Бургас, Варна.